

3. РАЗБИРАНЕ НА ПЛОДОНОСНОСТТА

Част 2: ПРИЗВАН, ЗА ДА БЪДЕШ ПЛОДОНОСЕН

а) Ключови стихове

Ин. 15:1-17; Ин. 12:24
Мт. 3:10; Ер. 17:7-8
Мт. 29:14-30; Кол. 1:10
Мт. 7:16-20; Рим. 7:4

б) Въведение

Плодоносността всъщност е целта на ученичеството. Резултатът от растежа в лична святост и дарби трябва да бъде ефективен живот за Божието Царство. Плодоносността е продуктивна за нашето лично развитие. Някой, който е непрекъснато продуктивен ще бъде стабилен и мотивиран в своя външен вървеж с Бога. Бездействието води до чувство на безсилие, което от своя страна води до безплодност.

Святият Дух ни е даден, за да принасяме плодове за Бога в нашия живот. Чрез нашата готовност и предаване ние можем да Го упълномощим или чрез нашето неподчинение и упорство да Му попречим (Лк. 12:21). Божията цел за нас е целият ни живот, т.е. всяка част от нашия живот, да бъде богата за Него, принасяйки плодове за наша полза и Негова слава. Исус каза, че по плодовете ще ги познаете (Мт. 7:16-20). Много от най-често срещаните причини за липса на плодоносност са в сферата на нашия личен живот и чувства. Докато не поставим ред във всяка сфера от нашия живот, борби и страхове винаги ще ни управляват и изтощават независимо, какъв потенциал имаме за Бога.

в) Четири главни области, които трябва да разберем, за да бъдем плодородни за Бога

1. Имайки ясно разбиране за вярата

Ученикът е човек, който се посвещава да живее непрекъснато в Словото на Исус. За да стане това реалност, трябва да има приемане и разбиране на духовната истина. Това може да се осъществи единствено чрез познаване на Писанията не само с нашия интелект, но и в нашите сърца. Правейки това, то ще ни помогне да разпознаваме истината от заблудата. Ако искаме да сме ефективни в нашето евангелизиране, трябва да развием ясна представа за това, в което вярваме и защо го вярваме. Не е необходимо да завършиш курс по теология, за да направиш това. Святият Дух е обещал да бъде Учителят и да направлява във всичко онези, които търсят по-дълбоките Божи неща (1 Кор. 2:9-16). Същото се отнася и за нашето всекидневно живеене. Разбирането на вярата, на която сме били призвани, ни освобождава от властта на нашите собствени чувства и емоции. Голяма духовна сила може да се спечели от стоенето във вярата. Това означава, че ние трябва да се хванем за тези огромни истини на Писанието и да ги направим наши собствени, така че вече да имаме основа на нашия живот, която е по-сигурна и стабилна от нашите чувства или обстоятелствата.

2. Честност в целия ни живот

Нашият живот е като акумулатор, който е направен от повече от една клетка. За да функционира този акумулатор ефективно, всяка клетка трябва да бъде в добро състояние. Ако една или две клетки са повредени, ефективността на целия акумулатор е засегната. Същото е и с нашия живот. Мъдростта е свързана с целия ни живот. Не е добре да се акцентира на духовните сфери без разбирането, че Исус трябва да бъде Господ на целия ни живот. Духовната сила е свързана с доверието. Не можем да стоим уверени пред Бога, ако знаем, че част от нашия живот противоречи на всичко останало (1 Ин. 3:21-22).

3. Дисциплиниране на времето и живота

Повечето хора губят огромен период от времето и енергията си, защото не упражняват истинско управление по отношение на своето време и задължения. Ние не трябва да ставаме слуги на някакво време или умствен метод, по-скоро трябва да си задаваме въпроси за целта на нашия живот и използването на нашето време. Ние трябва да живеем в дадения ни Божий ред (2 Тим. 1:7). Липсата на духовна дисциплина означава, че намираме себе си живеещи под неправилен натиск, без ясно установени приоритети в нашия живот. Такава липса на цел скоро ражда духовно неудовлетворение и загуба на духовната жизненост.

4. Духовни цели и тяхното изпълнение

Ние трябва да си поставим цели в живота и да знаем, какво целим в нашето служение за Христа (Фил. 3:12).

г) Побеждавайки себе си

За да бъдем ефективни за Бога, трябва да знаем, къде сме. Ние трябва да разберем, какво ни въздейства, в кои области трябва да познаем побеждаващата сила на Христа и преди всичко да променим нашите реакции и отговори от негативни на положителни, за да станем способни да действваме свободно, без страх и с благоразположение там, където Бог ни е призвал.

д) Три врага на личната свобода и ефективността за Бога

1. Страх

Това е най-лошият враг, който представя себе си в многобройни маски.

"В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха, защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува не е усъвършенстван в любовта." (1 Ин. 4:18)

В този стих ние разглеждаме алтруистичната, жертвена 'агапе' любов, Божията силна любов, която ни освобождава от ужасния контрол на страха. Страхът върви ръка за ръка с несигурността. Един от най-често срещаните фактори, който намалява нашата ефективност в служението, е нашето неправилно сравняване с другите и липсата на мир и сигурност, която чувстваме в служението си (2 Кор. 10:12). От друга страна има друго сравнение, което може да ни стимулира и да ни доведе дори до по-голяма ефективност. Това е този вид сравнение, което е основано на сигурното разбиране за нашия живот и служение в Господа, и което гледа на другите с отворено сърце и благодарност като търси да научи нещо ново и да приложи принципите от чуждия опит.

2. Гордост

Смирението трябва да бъде централен принцип в нашия живот и служение, защото Сатана може много лесно да намери възможност в успешния живот и служение да поощри плътта. Гордостта замъглява духовното зрение и закоравява сърцето. Тя води до загуба на духовна чувствителност, така че ние ставаме не само затворени за Бога, но и слепи за нуждите на хората. Всъщност сърцето на Духовното смирение не е изпълнено с низки намерения, но е отворено за Бога и за другите. Това е белегът на истинското смирение и кротост и е противоположното на гордостта и горделивия дух (Пр. 6:16-19). Ние можем да бъдем толкова духовно надарени, колкото е възможно да сме, но всичкото добро от него и потенциала на плодността могат да бъдат разрушени от грешен мотив и неправилно отношение. Бог се разправя с гордостта по един начин - Той ѝ се съпротивлява. Това беше грехът, който доведе до падението на Сатана или Луцифер от славата, така е с всеки грях, който е засегнал човешката раса. Гордостта не е нещо незначително пред Бога, затова Той ѝ се съпротивлява при всички обстоятелства (1 Пет. 5:5-6).

3. Непостоянство

Това е липса на зависимост. Когато сменяме посоката с всяко движение на вятъра и продължаваме да променяме нашите принципи и отношения, другите хора не знаят, къде стоят с нас. Това ражда една ужасна несигурност в другите хора и води до разрушаване на доверието в нашите взаимоотношения с тях. За да бъдем ефективни с хората и за хората, те трябва да са способни да зависят от нас, дори ако те не са съгласни с нас. Божията цел за нашия живот е честност и зрялост на сърцето и живота. Трите най-необходими нужди за ефективно и плодотворно ръководство са честност, смирение и вяра. Ръководителите трябва да са на разположение на хората. Другите хора трябва да могат да четат живота им, да разбират причините за техните действия и държание. Хората, които са наистина плодотворни в живота на другите, са не само тези, които поучават на принципите, но и ги прилагат в живота си. За да бъдем ефективни, ние трябва да знаем способностите си и своя призив и да не се покланяме на нито едно от тях. Смирен човек е този, който е отворил волята си за волята на Бога. Той е човек, който се вижда в светлината на Божия призив в неговия живот и в неговата истинска позиция в Христа. Това е тайната на истинското смирение, защото тогава сме наистина отворени за това, което Бог иска да направи в нашия и с нашия живот (2 Лет. 16:9).

Ние представяме това, което сме: това е най-големият принцип на плодотворността. Ако сме слаби по характер, ще произведеме морални слабости, които не са по-постоянни от нас самите. Ако живеем в страх от другите и с неразрешени страхове като мотивиращ фактор в нашия живот, тогава ще произведем този страх в живота на тези, с които общуваме (в действителност той ще определи, с кого ще общуваме). Ние не можем да водим други във вярата, докато ние не станем хора на вярата. Коренът на плодотворността е в нас. Ето защо трябва да бъдем отворени за Бога. Затова трябва да позволим на Святия Дух да ни проверява и да ни очисти от всеки грешен мотив, всяко човешко съмнение и страх, и от непостоянството, което е много често белег на нашето човешко старание.

Нашият личен живот трябва да бъде подреден, за да сме свободни за изискванията на живота и служението, които Бог иска да направи от нас.

Ние трябва да разберем Божието видение за нашия живот. Някои хора никога не получават видение за своя живот, защото те не могат да достигнат това състояние в своя вътрешен живот, когато могат да чуят или да видят Божието видение. Тази постоянна липса на духовна зрялост изглежда ги прави неспособни да бъдат водени напред до някаква осмислена цел в живота им. Видението може да определи подготовката за живота. Ние трябва да позволим на Бога непрекъснато да работи с нас, за да ни направи годни за видението, което Той иска ние да изпълним. Ако можем да видим, какво Бог иска да направим с нашия живот, много често можем да видим също, какво трябва да се промени в нас, за да може това да стане реалност.

Ако искаме да бъдем плодоносни в това, което Бог ни е призвал, нашият живот трябва да отговаря на предизвикателството. Не трябва да бъдем надарени във всяка област, преди да бъдем плодоносни. Слава на Бога, Той може и ще изправи нашите недостатъци, така че да можем по-целенасочено да изпълняваме Неговата воля (Як. 1:5).

Като християни, ние трябва да принасяме плодове, защото така сме създадени да бъдем. Това означава да сме напълно отворени за Святия Дух и да Му позволим да работи с тези негативни области в силата на кръста. Това е предаване на нашата воля и човешки слабости на Господа, така че Той да ни преоформи в по-свършени съдове, готови за употребата на Господаря (2 Тим. 2:20-21). Ние трябва да отделим място за Божието Слово и цел за живота ни.

е) Промяна на полярността

Истинска част от тайната на плодоносността лежи в това, как да се научим да отговаряме на трудностите и предизвикателст-

вата, които възникват в живота (как да се справим с негативното и да отговорим на положителното). За да бъдем плодоносни, ние трябва да се научим, как да се справяме с живота и така да направим, че нещата, които стават с нас, да носят Слава на Бога. Ние трябва да се научим, как да се справяме с успеха, както и с неуспеха, така че Сатана да няма възможност да ни атакува чрез гордостта в живота ни. Гордостта обръща вярата в самонадеяност, тогава гордостта става мотивация за нашата работа и служение. Дори нашите успехи трябва да умрат на кръста на Исуса, така че в истинския смисъл да станем нищо, за да може Бог да ни употребява (Фил. 4:11-13).

ж) Седем области, в които трябва да се научим, как да растем

1. Обезсърчаване

То въздейства на всички по различни начини. Най-големите периоди на обезсърчение са тези, които следват веднага след някакъв момент на духовна победа или успех, защото всички наши вътрешни източници са пресушени и ние ставаме уязвими.

Обезсърчението придава неправилна преценка на ценностите и така ние не успяваме да видим нещата, както Бог ги вижда, или да бъдем реалистични по човешки казано. Обезсърчението ни кара да отбягваме нашите истински отговорности и внася себе-съжаление. Себесъжалението е една от най-разрушителните сили на човешката природа. То ни настройва против нас и ни обгръща в тъмен облак, през който сме неспособни да видим реалността. Себесъжалението парализира нашите отговорности към другите и ни прави духовно и често физически неподвижни.

Обезсърчението ни кара да изоставим всичко, което сме планирали. Когато сме обезсърчени, трябва да насърчим себе си в

Господа. Да обърнем очите си към Бога и да започнем да виждаме нещата така, както Той ги вижда.

2. Сравнения

Ние не служим на Господа във вакуум. Ние сме част от тялото Христово като цяло и понякога, ние сме много близо свързани с другите, които служат на Господа според своите дарби и по свой начин. Това трябва да бъде причина за голяма радост, защото Бог в Своята безмерна мъдрост е избрал разнообразие от хора и им е дал разнообразни служения, за да служат на Царството. Много често обаче това причинява болка поради чувство на некомпетентност или недостатъчност в нашите сърца. Вместо да се радваме на плодовете, ние се страхуваме. Така вместо да говорим положително за другите, ние ставаме критични и негативни, винаги търсейки вратичка, която ще ни позволи да съборим, а не да издигнем.

"Желязо остри желязо, така и човек остри лицето си срещу приятеля си." (Пр. 27:17)

За да позволим това да стане така, както трябва да бъде, следва да направим три неща:

- да разберем, колкото може по-ясно нашия призив пред Господа и да живеем в него. Най-страшното е да живеем в призива на някой друг човек.
- отпуснете се в Божията сила и винаги се опитвайте да осъзнаете, че докато Бог не го направи във вас и чрез вас, никой друг не ще може.
- радвайте се на плодовете не другите като се концентрирате на това, което е положително.

3. Разочарование

То често идва след провалилите се стремежи и надежди на нашето сърце. Чувството на неуспех може да окаже пагубно влияние на ефективността на служението. Разочарованието може да дойде от живота на другите хора, когато нашите надежди за тях не се изпълнят. Трябва да позволим на разо-

чарованията да бъдат "опитното поле" за нашата вяра. Трябва да отстъпим от напрежението на разочарованието в нашия дух и да позволим на горещината да излезе, така че да се превърне в пречистващ огън за вярата ни. Това прави душите ни силни, дори когато не получават това, което желаят (2 Кор. 4:16-18).

4. Напрежение

Ние трябва да се срещнем с факта, че всяко истинско служение ще носи със себе си съгласувана мярка на отговорност. Отговорността носи със себе си напрежение. Ако се срещнем с напрежението по неправилен начин, то ще ни смаже. Напрежението на нужда или на дадена инициатива, изискващи вяра, може да се трансформира в огромен стимул или тежко бреме. Правилното напрежение води до деятелност, която може да бъде много продуктивна, ако е взета от силата на Бога (Як. 1:2).

Ако искаме да принасяме плодове в полза на другите хора, ние трябва да развиваме дара на разпознаване на правилното и грешното напрежение и да приемаме това, което е правилно, и да отстраняваме това, което е грешно. Напрежението развива твърдост, която е крайно необходима в живота, защото генерира в нас по-голяма сила за работата, която Бог ни е дал. Напрежението ни показва нашата сила и когато ние се справим правилно, тя също нараства. Напрежението показва и областите на слабост в нашия живот и характер, така че да осъзнаем бедата преди да е започнала или да предприемем необходимите духовни стъпки, за да извършим промяната. Бедата идва, когато носим във себе си неправилно напрежение. Това става, когато сме приели задача или длъжност, за която не сме призвани, нито сме подходящи. Сатана ще се опита да ни измами, като ни накара да видим това като добро в нашите очи и вместо да имаме мир, че сме приели и работим в Божията воля за нашия живот, ние ще станем предмет на задължения и напрежения, които Отец не е планирал за нашия живот.

Нашите дарби и възможности се подобряват под натиск. Ние знаем, колко сме мързеливи и колко време ще ни е необходимо, за да идем някъде за Бога, но Той знае най-добре, как

да бъде подходящ Утешител за нас, когато ни подтиква към действия в силата на Бога.

5. Несъгласие

Някой е казал: "Съобразяването с начина на поведение в една институция е необходимост, съобразяване с идеите в една институция е трагедия." Как те могат да се съвместят, ако не са в съгласие? В служението трябва да има основно съгласие за духовните идеи и подход. Лоялността обаче не винаги означава, че ние трябва да сме съгласни един с друг за всяка минутна дреболия. Това не е духовно ръководство, ако изисква този вид съгласие, а духовно диктаторство. Всеки един от нас иска всички останали да са винаги съгласни с него, но това рядко се случва. Като индивидуалности, ние не притежаваме цялата истина и добродетел. Творческият конфликт е много продуктивен елемент за развитие на нашата мисъл и служение. Чрез натиска на човешкия подход и идеи ние или променяме нашите идеи, или ги утвърждаваме, ако те се утвърдят, тогава стават по-ясни и по-силни поради предизвикателството на привидното противоречие. Ние обаче трябва да бъдем по-зрели и да не се отнасяме към това като към конфликт. Разбира се има граници, при които различията не са вече творчески, защото водят до борба между групи хора, вместо до ползотворна дискусия.

6. Клюка, клеветата и недоразумение

Клюкарството може да причини големи рани в друг човек. Този, който бързо развързва езика си и действа, никога не спира, за да прецени вредата, която е причинил, за съжаление непоправимо (Пр. 18:8; Пр. 16:28; Як. 3:6). Ние трябва да научим няколко урока много бързо:

- в Небесното Царство няма дружество за самозащита. Затова не е добро да се качиш на своя висок кон и да се опитваш да се отбраняваш по грешен начин. Ако ние отговорим като се нахвърлим веднага, има опасност да ни ухапят втори път, защото се изправяме срещу злото, което идва от бездната на ада. Трагедията е, че злото е проникнало в цялото тяло Христово.
- трябва да се научим, кога да го оставим или кога да го издигнем и да го срещнем с истината. Понякога и двата хода на действие могат да са правилни, тогава ние се нуждаем от дара разпознаване в Святия Дух, за да разберем разликата. Понякога клюката е основана върху нищо повече от една погрешна информация и е необходима само една малка доза от истината, за да се оправят нещата.
- ние трябва да знаем, как да позволим на болезнената дума да предизвика нашия собствен живот и действие. Често в критицизма има зрънце истина, от която можем да се научим на нещо.

Клюката рядко безпокои и определено не може да разруши сърцето и живота, което е в мир с Бога. Ако ти знаеш, къде стоиш, и имаш това сърдечно общение с Отца, което ти казва, че всичко е наред, то тогава няма от какво да се страхуваш.

"И Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса." (Фил. 4:7)

7. Болки и лични проблеми

Болките могат да доведат до ужасно съкрушение на духа.

"Духът на човека ще го подпире в немоцта му, кой може да подига унилия дух." (Пр. 18:14)

Във времена като тези, Господ иска да оставим всичко на Него. Няма никакъв друг отговор на тази най-дълбока нужда на нашия дух. Отец познава духът ни, защото Той го е създал. Той знае, как да се справи с него, как да го изцели и да излее Своя

балсам в нашите сърца без да ни позволи да се самосъ-
жаляваме. Неговата ръка е любеща, но силна.

*"Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи
за вас."* (1 Пет. 5:7)

з) Въпроси и дискуссионни точки

1. Какъв е резултатът от живот, който не принася плод?
2. Знаеш ли, в какво вярваш и защо вярваш в него?
3. В противоречие ли е някоя част от твоя живот с някоя друга?
4. Какво ти отнема най-много от времето? Можеш ли добре да разпределяш времето си?
5. Страхът ограбва ли твоята ефективност за Бога в някоя област от твоя живот?
6. Могат ли хората да разчитат на тебе и знаят ли хората, къде стоят с теб?
7. За да видиш, какво има в една тубичка от паста за зъби, ти трябва да я натиснеш и да я изстискаш. Какво хората намират в тебе, когато те притиснат?
8. Ако ние възпроизвеждаме това, което сме, какво би възпроизвел ти?
9. "Когато животът стане труден, упоритите хора продължават да вървят", това е добро мото за един ученик на Исус. Можеш ли да кажеш, че живееш според това мото в този момент от твоя живот?
10. Как се справяш с: обезсърчението, сравненията, разочарованията, напрежението, несъгласието, клюката, клеветата и недоразуменията, болките и личните проблеми? Разгледай ги по отделно.

и) Обобщение и приложение

1. Учениците на Исус трябва да принасят плодове в живота си за Бога.
2. Ние трябва ясно да разберем вярата, да живеем сплотено, да бъдем дисциплинирани и да си поставим духовни цели, за да бъдем плодоносни в живота си за Бога.
3. Страхът, гордостта и непостоянството са три основни области, които трябва да преодолеем, за да принасяме плодове за Бога.
4. Ако искаме да сме плодоносни в това, за което Бог ни е призовал като ученици на Исус, ние трябва да живеем живот, който да отговаря на предизвикателството на ученичеството.
5. Плодоносността идва, когато се научим, как да отговаряме на трудностите и предизвикателствата в живота така, както Бог изисква.
6. Не трябва да позволяваме на Сатана да си прави обиталище в нас чрез болки, обезсърчения, разочарования, несъгласия, клюки и сравнения.

7. Като ученици на Исус ние сме пръчките на лозата - Исус Христос (Ин. 15:1-7). Задачата на пръчката е да ражда плод, пръчките никога не се напругат, за да направят това, но те просто пребъдват в лозата. Лозата кара жизнения сок да протича през нея и да дава плод. Чрез пребъждане в Христа, стоейки близо до Него, без да се отклоняваме и да вършим собствените си неща, Той кара жизнения сок на Святия Дух да протича през нас, за да даваме плод. Този плод е главно за нашия Небесен Отец, Който е градинарят и се грижи за спасението на нашите души, за изцелението и освобождението, но също така Той се грижи за изявата на плодовете на Духа в нашия живот (Гал. 5:22-23). Този вид плод, видян от другите, ще ги доведе при Христа. "В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод и така ще бъдете Мои ученици" (Ин. 15:8).